

Anke Kranendonk

Lynn 2.0

δ

Mijn tanden groeiden scheef mijn bovenkaak uit. Ik voelde twee draculapuntjes in mijn tandvlees. Dus niet aan de onderkant waar normaal de tanden uit komen, maar aan de vóórkant. Ze waren de weg kwijt! Er was ruimte genoeg in mijn kaak, er waren laatst twee kiezen getrokken om plaats te maken voor die hoektanden. Het was een idee van mijn moeder en de tandarts. Dat het een belachelijk idee was, bleek dus op de dag dat ik op schoolkamp zou gaan.

In de badkamer was de spiegel beslagen. Met een washandje veegde ik hem schoon, ik keek in de spiegel en zag het: links en rechts. Twee witte puntjes recht uit mijn kaak. Ik kon dus wel thuisblijven. Hoe snel waren die dingen naar buiten gegroeid? En waarom daar? Maandenlang had ik met gapende gaten gelopen, wat geen lolletje was in groep 8a. En nu dit. Moest ik met dit neushoorngebit de bus in, de slaapzaal op, met elkaar aan lange tafels zitten eten? Met Kim, Natasja en Anneloes tegenover me? Ze zouden vast zo verschrikkelijk de slappe lach krijgen dat de spaghettislierten uit hun neusgaten kwamen en ze zelf van de flauwte van hun stoel zouden glijden, om onder de tafel als drilpuddingen in elkaar te zakken. Of Marjorie. Zij zou haar wenkbrauwen optrekken en zeggen: ‘Zie je nu wel, men heeft tegenwoordig niet voor niets een beugel. Het staat omstommogelijk vast dat een beugel het beste resultaat geeft bij scheefstand van de tanden.’ Het is onomstotelijk. Maar ik verbeterde haar niet meer, ze vond me al zo’n betweter.

Die tandvleespunten. Dat werd dus een week zonder praten en lachen. Ik krulde mijn lippen om mijn tanden en keek in de spiegel. ‘Hallo,’ zei ik, zoals een oud vrouwtje zonder kunstgebit dat zou zeggen.

‘Wat praat je raar. Schiet eens op.’

Ik sloot mijn ogen. Achter me stond Johan, mijn broer.

In zijn onderbroek. Hij ging zo dicht naast me staan dat ik zijn blote zij kon voelen, zette de kraan aan, liet het water in zijn handen stromen en plensde het in zijn gezicht.

Zonder te kijken, met zijn voorhoofd gebogen boven de wastafel, graaide hij met zijn linkerhand in de lucht, maaide over de plank boven de wasmachine, waar mijn stapel voor het kamp lag, en greep de handdoek. Twee keer briede hij de druppels van zijn neus en verborg toen zijn hoofd in de handdoek.

‘Wat doe je?’ riep ik.

Hij trok zijn hoofd uit de handdoek en keek ernaar.

‘Mijn gezicht drogen,’ antwoordde hij.

‘Kijk dan. Mijn hele week verknald!’

‘Waar heb je het over?’ Hij wreef nog eens extra zijn hoofd droog. De handdoek slingerde hij terug op de stapel.

Ik griste het ding weg. ‘Zo kan ik hem dus niet meer gebruiken hè. Zit jij je pukkelkop eraan af te vegen. Je doet het zo hard dat je er natuurlijk een paar open wrijft. Allemaal pus en bloed in mijn handdoek. En nu? En nu?’

‘Neem je een andere mee.’ Hij liep weg en sloeg de deur achter zich dicht.

‘Dat kan dus niet!’ riep ik hem achterna.

Toen kwamen mijn ouders binnen, met mijn nog grotere broer.

Ze vroegen waarom ik zoveel kabaal maakte.

‘Ik?! Johan maakt kabaal!’

‘We hoorden toch duidelijk jou,’ zei mijn vader streng.

Nu stonden we met zijn vieren in de badkamer, ruimte voor lucht was er niet meer. Het liefst wees ik naar mijn punttanden en vertelde mijn moeder hoe dom ze was geweest.

Dat Johan eens een keer met zijn tengels van mijn spullen af moest blijven, dat ik het heel gemeen vond dat ze uitgerekend nu

met zijn allen tegen mij moesten zijn. Dat ze dat altijd doen.
Met zijn allen tegen mij.

Ik zei niets, dat zou ik toch niet winnen. Tranen prikten achter mijn ogen. Maar huilen ging ik niet. O nee. Janken met twee grote broers in de buurt is het stomste wat je kunt doen.

Zo had ik het niet bedacht. Ik bedenk altijd alles anders dan hoe het hier in huis gaat. Ik had gedacht heel blij wakker te worden omdat we op schoolkamp gingen. Met zijn allen in de bus naar groepsaccommodatie De Gele Rijder, midden in het bos, met een meiden- en jongensslaapkamer. Natuurlijk zouden we 's nachts overlopen en lekker keten. Overdag zouden we leuke dingen doen, en in de avond een dropping. In het pikkedonker zouden we ergens naartoe worden gebracht en moesten we zorgen dat we de weg terug naar huis konden vinden.

We zouden plezier hebben, praten over hoe fijn onze schooltijd was en wat we na de grote vakantie gaan doen.

Allemaal leuk.

Mijn spullen had ik op keurige stapels in de badkamer gelegd.

Er moest nog één halflange broek bij, die zat in de droger.

Alles had ik zorgvuldig uitgekozen: de broek, een korte broek met sterren, drie T-shirts, een met een opdruk van een tijger, een effen rode en een met omgekeerde naden. De onderbroeken had ik uitgezocht. Mijn leuke nachtjapon, die op een lang T-shirt leek. Ik zou de spullen in de rolkoffer doen, een boek erbij en een badmintonset, nog nieuw in zijn verpakking. Maar misschien was dat tuttig, badminton. Nog steeds vrolijk van top tot teen zou ik mijn spullen pakken, ontbijten, een lunchpakket maken en naar school gaan. Daaag, tot over een paar dagen.

‘Wat is het probleem?’ vroeg mijn moeder, toen we daar in de badkamer stonden.

‘Er is helemaal geen probleem,’ antwoordde mijn vader.

Dat mijn vader het niet erg vindt om met een handdoek vol puistenpus zijn gezicht te drogen, moet hij weten.

Maar ik ben daar niet van gediend.

‘Wel,’ zei ik, met de lippen over mijn tanden.

‘Wat dan?’

Pieter draaide zich om. ‘Nog drie minuten,’ zei hij terwijl hij wegliep. ‘Dan ben ik aan de beurt.’

‘Die handdoek.’

‘Praat eens gewoon,’ zei mijn vader.

Wijselijk hield ik mijn mond. Als ik nu zou zeggen waarom ik gedwongen was om als een bejaarde oudtante te praten, omdat ik van hen geen beugel mocht, dan kon ik het antwoord van mijn vader wel raden: dat ik me niet zo moest aanstellen.

En dat deed ik niet.

De hele week verpest door mijn vader. En mijn broer.

En mijn moeder. En ook door Pieter, want over twee en een halve minuut moest ik hier weg zijn, terwijl ik nog zoveel te doen had.

‘Zie je wel,’ zei mijn vader. ‘Je zegt niets. Blijkbaar weet je niet eens meer waarom je zoveel stampij maakte. Nou, vooruit, dame. De wereld draait niet alleen om jou, er zijn meer mensen die de badkamer nodig hebben.’

De tranen spatten bijna mijn wangen uit. De wereld draaide helemaal niet om mij en ik wist wel waarom ik stampij maakte.

‘Henk, doe niet zo flauw, ze is gewoon een beetje zenuwachtig. Dat mag best.’ Dat was mijn moeder.

‘Ik ben helemaal niet zenuwachtig!’ riep ik en ik liep de badkamer uit.

In mijn slaapkamer ging ik op bed liggen en staarde naar het plafond. Dat was alleen maar wit, maar ik zag sterren.

Als alles gegaan was zoals ik had bedacht, was ik niet zenuwachtig geweest. Maar door die ellendige handdoek, de leuke blauwe met een gele ananas erop, die ik speciaal had uitgekozen om mee te nemen, zodat-ie nooit met een andere verwisseld kon worden omdat hij zo speciaal was, de handdoek die Johan never nooit gebruikt, maar nu ineens wel, daardoor was mijn hele plaatje van de toekomst in duigen gevallen.

En door Joeri.

Maar dat wist nog niemand.

Het was er ineens. Joeri is al jaren mijn vriend. Sinds groep twee, toen hij bij ons op school kwam. We speelden samen in de blokkenhoek en aan de zandtafel. Ruzie hadden we nooit, we hadden alleen maar plezier. Hij kwam bij mij thuis, en ik bij hem. Zijn broertjes heb ik mogen vasthouden toen ze net geboren waren. Soms ging ik met hem mee naar voetbal, of hij haalde me op van de gymzaal, waar ik turnles heb.

Dan fietsten we samen terug naar school.

Laatst kochten we kauwgom. Hij had geld verdiend met folders lopen. Dat mocht niet, maar hij had het voor zijn buurjongen gedaan. Grote open fietstassen hingen achter op zijn fiets, die onderuit gegleden tegen de muur van het enveloppenwinkeltje lag. Ze verkochten daar van alles: postzegels, sigaretten, loten, kaarten, snoep en enveloppen dus.

We kochten een pakje dikke bubbelgum. Buiten trokken we het papier los en gooiden het in de fietstassen. Hoppa, alsof we veertien waren. De kauwgom stopten we in onze mond en zonder iets te zeggen kauwden we net zo lang totdat we bellen konden blazen. Hij één, en ik één. We bliezen ze op, gingen met onze hoofden iets naar voren, de bellen kwamen tegen elkaar aan, ze deukten een beetje in en klaptten toen. We moesten lachen.

En toen was het er. Een soort bliksemschicht door mijn buik, die omhoog schoot via mijn slokdarm naar mijn keel, en naar beneden zakte naar mijn slap geworden knieën.

We gingen naar huis, zoals we altijd naar huis gingen:

‘Doei, laters, ik zie je.’

Op de fiets dacht ik voor het eerst van mijn leven aan hem.

Thuis zat hij in mijn hoofd, daar had hij niet eerder gezeten. Voor het slapengaan bleef hij bij me, dat was nog nooit gebeurd, zo dichtbij op mijn eigen kussensloop. Ik zag zijn krullen, zijn handen, zijn te lang geworden bovenlijf dat boven zijn navel een beetje krom ging staan. Zijn fiets met de tassen, hoe hij met één hand het stuur vastpakte, de fiets omhoogtrok, zichzelf omdraaide en meteen op de fiets sprong. De manier waarop hij ‘laterssss’ zei. Had hij dat ooit eerder zo gezegd?

Vanaf dat moment zag ik ook mezelf staan. Zodra hij in de buurt kwam, hoorde ik mezelf praten, zag ik mijn handen bewegen, dacht ik erover na of ik op mijn ene been of op het andere ging staan.

Ik hing boven mezelf en keek ernaar. Als een duplo-Lynn, een duplex-Lynn, een duplicaat, bedoel ik. Als een uit elkaar getrokken Lynn. Met een rommelende buik, constant.

Zouden anderen het aan me zien? Merkten zij dat ik een dubbele Lynn geworden was? Zou Joeri het zien?

Doe ik anders dan normaal? Is Joeri nog wel hetzelfde?

Gisteren lag ik op bed. Slapen lukte me niet. Met samengeknepen ogen keek ik door mijn wimpers naar de maan die door een spleet van het gordijn piepte. En ik zag Joeri staan, met mij, in het bos. We waren gedropt met een paar anderen. Het was zo donker als de briketten van de barbecue, niemand wist waar we naartoe moesten. Het mos was zacht, geen mens hoorde onze voetstappen. Zonder dat de anderen het merkten, liepen ze van ons vandaan. Wij gingen langzamer, zij sneller. Toen we ze niet meer hoorden, pakte Joeri mijn hand.

‘Ze gaan fout,’ fluisterde hij. ‘Sst, niks zeggen.’

Mijn hart bonkte zo erg dat mijn bed ervan bewoog. Ik sloot mijn ogen helemaal en zag dat Joeri zich voorover boog.

Zijn mond naar de mijne. We gingen zoenen.

Op woensdagnacht, tijdens de dropping op schoolkamp.

Heet dit ‘verliefd zijn’? Wilde ik verkering? Was Joeri verliefd?

Als hij het niet was, wat moest ik dan met mijn pakketje

verliefdheid? Ik kon dan niet meer normaal tegen hem doen.
Hij zou vast iets van me denken, omdat ik waarschijnlijk anders
dan anders deed.

Was hij wel verliefd, dan was er geen enkel probleem.

Dan hadden we verkering. En dan? Zoenen?

Mijn gedachten leken op de pijpenkrullen van Joeri,
ze cirkelden maar door.

Was dit hele gedoe maar nooit in me opgekomen,
dan had ik gewoon op schoolkamp kunnen gaan.

Mijn moeder duwde de deur van mijn slaapkamer op een kier. Ik deed net alsof ik het niet merkte en bleef met mijn hoofd naar het raam gedraaid liggen.

‘Lin,’ zei ze. En dat was een lichtpuntje in de verder zo donkere ochtend. Ze zei Lynn, in plaats van Linda.

‘Is het zo erg om een andere mee te nemen?’

Ja, dat was erg. Ik had geoeffend met de handdoek. Het was me gelukt om hem zo te draaien dat het leek of ik echt een ananas op mijn hoofd had. En als ik dan onopvallend een beetje swingend liep, dan leek het of ik wist hoe het er in Curaçao aan toegaat.

Daar komt Joeri vandaan. Nou ja, zijn oma. Natuurlijk was het raar gedacht, daarom vertelde ik het aan niemand.

‘Waarom zeg je nu niets?’ vroeg mijn moeder. ‘Schiet je een beetje op? Het is kwart voor acht, je moet over een halfuur op school zijn. We gaan je brengen.’

O nee, niet nog een probleem erbij. Gaan mijn vader en mijn moeder me samen wegbrengen? Uitzwaaien bij de bus?

Doen alsof we een gezellig gezinnetje zijn en ik een baby die voor het eerst een uitstapje met de crèche maakt?

Er is geen enkele andere ouder die gaat uitzwaaien.

‘Toe Linda, blijf daar niet zo liggen. Ik vind nu ook dat je je een beetje aanstelt. Zoveel toestand om een handdoek.

Dat deed Johannes toch niet expres?’

Ja hoor, trek maar partij voor Johan. Hij deed het misschien per ongeluk, maar dat is het hem nu juist.

Hij doet alles per ongeluk. Broers letten nooit op.

En zeker niet op het gevoel van hun zus.

‘Vooruit, Linda!’